

Arrest

nr. 146 085 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 april 2015.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met de taliban.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 121 380 van 24 maart 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Verzoeker brengt geen documenten bij ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvierend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen. Hij komt immers niet verder dan poneren van een vrees voor vervolging

en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan, en in het bijzonder Kabul stad, betwist vermits de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met het European Asylum Support Office, "EASO Country of Origin Report. Afghanistan. Security Situation" van januari 2015, wijst de Raad samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen er op dat Cedoca de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Toekomstige ontwikkelingen en incidenten die kaderen binnen het beschreven geweldpatroon worden bij een volgende actualisatie van dit rapport opgenomen. In het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld dat Afghanistan kenmerkt wordt deze COI Focus versneld geüpdatet door Cedoca. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop deze COI Focus gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoon dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.

Bovendien toont verzoeker, met de verwijzing naar informatie welke recenter is dan diegene waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, nog niet aan dat de kans aanzienlijk groter is dat hij voor erkenning in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker bijgebrachte rapporten zijn immers niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Kabul stad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch liggen evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en de verweernota en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in Afghanistan, en in het bijzonder Kabul stad, met enige regelmaat incidenten voordoen, is het duidelijk dat er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Waar verzoeker verwijst naar tewerkstellingsproblemen, benadrukt de Raad dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zinnen hoofde suggereren.

Gelet op voorgaande overwegingen en mede gelet op het met gezag van gewijsde bekleedde arrest van deze Raad nr. 121 380 van 24 maart 2014 waarin reeds geoordeeld werd dat verzoeker over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker in de hoofdstad Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

5. Betreffende de aangevoerde schending van de hoorplicht, stelt de Raad vast dat verzoeker werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

6. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel

van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

7. *Het overige betoog van verzoeker in voorliggend verzoekschrift doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.*

8. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”*

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 april 2015, corrigeert verzoekende partij vooreerst twee materiële fouten in haar verzoekschrift. Zij wijst er op dat het conflict in Afghanistan een mobiel conflict is dat steeds beoordeeld moet worden op basis van de actuele situatie zodat er nood is aan recente rapporten van 2015. Verzoekende partij argumenteert dat wanneer er sprake is van een intern vestigingsalternatief in de bestreden beslissing de nood aan bescherming wordt erkend en het ongeloofwaardig karakter van het relaas van tafel moet worden geveegd. Voorts wijst verzoekende partij er op dat de verwerende partij de voorwaarden moet nagaan en onderzoeken waarom een intern vestigingsalternatief *in casu* mogelijk is, wat de verwerende partij in haar geval heeft nagelaten.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting laat gelden dat wanneer er in de bestreden beslissing sprake is van een intern vestigingsalternatief, de nood aan bescherming wordt erkend en het ongeloofwaardig karakter van het relaas van tafel moet worden geveegd, kan zij slechts gedeeltelijk worden gevolgd. Immers, verzoekende partij gaat er geheel aan voorbij dat bij de beoordeling van haar asielaanvraag er een onderscheid wordt gemaakt tussen de beoordeling enerzijds van haar verklaarde individuele vervolgingsfeiten in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet -in het kader waarvan eerder bij 's Raads arrest nr. 121 380 van 24 maart 2014 werd vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij haar asielaanvraag ongeloofwaardig is en er derhalve in haren hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen-, en anderzijds van de algemene veiligheidssituatie, los van de geloofwaardigheid van haar verklaarde vervolgingsproblemen, in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waarbij het willekeurig geweld in haar land/regio van herkomst onder de loep wordt genomen, ongeacht en geheel los van het al dan niet geloofwaardig karakter van haar verklaarde vervolgingsproblemen. De beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en de vraag in dit verband of er al dan niet een intern vestigingsalternatief beschikbaar is, staat aldus geheel los van de beoordeling van de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsproblemen.

Verzoekende partij haar kritiek dat de verwerende partij in haar geval heeft nagelaten de voorwaarden na te gaan en te onderzoeken waarom een intern vestigingsalternatief *in casu* mogelijk is, mist feitelijke grondslag, zo blijkt uit volgende overweging in de bestreden beslissing:

“(…) Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Het CGVS merkte al in de weigeringsbeslissing van 8 oktober 2013 op dat u in Kabul over een redelijk vestigingsalternatief beschikt en motiveerde dit als volgt: Uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen, alleenstaande jongeman bent die zowel Dari als Pasjtoe machtig is (CGVS, p.2). U zou lange tijd in het tankstation van uw oom in het district Kabul hebben gewerkt en u deed ook door uw tewerkstelling voor UNOPS de nodige werkervaring op (CGVS, p.4 en 6-10). Aangezien u van 2007 tot 2011 in de hoofdstad heeft gewerkt (CGVS, p.6-7), kan bovendien redelijkerwijs worden aangenomen dat u het reilen en zeilen in de stad Kabul kent. Voorts dient er opgemerkt te worden dat uw collega Bashir een eigen woning had in Kabul en dat u bij hem terecht kon (CGVS, p.9 en 13-14). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u kunt steunen op een kapitaalkrchtig netwerk in Afghanistan. U stelde immers dat uw oom, eigenaar van een tankstation, veel geld heeft en 7.000 dollar aan de smokkelaar heeft betaald naast de 5.500 dollar die u zelf kon betalen (CGVS, p.12-13). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Met het arrest van 26 maart 2014 kwam de RvV eveneens tot de conclusie dat u in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt. Heden brengt u geen elementen aan die de eerdere appreciatie van het CGVS en de RvV zouden weerleggen. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.” Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen aan die hieraan afbreuk vermogen te doen of hier een ander licht op werpen.

In zoverre verzoekende partij laat gelden dat het conflict in Afghanistan een mobiel conflict is dat steeds beoordeeld moet worden op basis van de actuele situatie zodat er nood is aan recente rapporten van 2015, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Inzoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan, en in het bijzonder Kabul stad, betwist vermits de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met het European Asylum Support Office, “EASO Country of Origin Report. Afghanistan. Security Situation” van januari 2015, wijst de Raad samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen er op dat Cedoca de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Toekomstige ontwikkelingen en incidenten die kaderen binnen het beschreven geweldpatroon worden bij een volgende actualisatie van dit rapport opgenomen. In het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld dat Afghanistan kenmerkt wordt deze COI Focus versneld geüpdatet door Cedoca. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop deze COI Focus gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoon dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de*

intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.

Bovendien toont verzoeker, met de verwijzing naar informatie welke recenter is dan diegene waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, nog niet aan dat de kans aanzienlijk groter is dat hij voor erkenning in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker bijgebrachte rapporten zijn immers niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Kabul stad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch liggen evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en de verweernota en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in Afghanistan, en in het bijzonder Kabul stad, met enige regelmaat incidenten voordoen, is het duidelijk dat er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging." Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze grond met concrete elementen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS